

Peygamberlere nasıl varis olunur? Varis verasete nasıl sahip çıkar?

Az önce isimlerini hürmetle andığımız o yüce Peygamberlerin mirası; ne altındır, ne gümüşdür. Onların mirası ilimdir, güzel ahlaktır ve Hakk'a davettir. İşte bugün, bu kutlu kervanın yükünü omuzlayan 'varislerin' vasıflarını ve bu emanete nasıl sahip çıkılacağını konuşacağız.

Allahu Teala, göklerin ve yerin taşımaktan imtina ettiği, dağların paramparça olma korkusuyla titrediği o "Büyük Emanet"in, yani Nübüvvet davasının bizlere bıraktığı mirası, "Veraset-i Nübüvvet"i inşaallah anlamayı ve o mirasa nasıl talip olacağımızı idrak etmeyi ve o mirası en güzel en sadık şekilde taşımayı ihsan etsin, nasip etsin.

"Veraset" ve "Varis" Kavramları

Verâset, gündelik hayatta "miras" diye bildiğimiz şeydir. Birinin bıraktığını ötekinin devralmasıdır. "Varis" kelimesi, lügatte mirasçı, geride kalan mal ve mülke sahip çıkan kimse demektir. Ancak İslam istilahında, bilhassa tasavvuf ve hadis ilminde bu kavram, maddi bir intikalden öte, manevi bir sürekliliği ifade eder. Konuşacağımız miras, altın ve gümüş değil; ilim, irfan, edep, ahlak ve Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem dertli yüreğidir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Veda Haccı'nda vefatına işaret ederken, geriye maddi bir servet bırakmadığını, O'nun mirasının ancak "Kitap ve Sünnet" olduğunu beyan etmiştir.

Bu miras, altın gibi kasaya konulmaz; bu miras kalbe konur, akla konur, dile konur, amele konur; sonra hayatın içine taşar—sübhanallah, miras canlı bir şey olur.

Bu noktada temel ölçüyü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin şu büyük beyanı koyar: "Âlimler peygamberlerin vârisleridir; peygamberler dinar ve dirhem miras bırakmaz; miras olarak ilim bırakırlar." Peygamberlerden geriye kalan şey mal değil, ilimdir; âlimler de bunu alıp insanlara taşır. Demek ki verâset, "bilmek"ten önce "emaneti yüklenmek"tir; bilginin yükünü, edebin yükünü, merhametin yükünü; elhamdülillah. Sünnete tabi olan, ahlak-ı Muhammedi ile ahlaklanan âlim ve veliler bu varislerdir. Veraset yolu ittiba, fena-fir-resul, nefis terbiyesi, seyr-u sülûktür.

Bildiğimiz üzere Selman-ı Farisi (r.a.) Fars diyarlarından geldi, kan bağı yoktu ama "Selman bizdendir, Ehl-i Beyt'tendir" müjdesine nail olarak hakiki varisler arasına girdi. Demek ki veraset, kanla değil, canla, imanla ve aşkla kazanılan bir rütbedir.

Verâset, ümmetin içinde ilim, takva ve hizmet ile ortaya çıkar.

Verâsetin en büyük düşmanı, sözün büyüklüğüne aldanıp hâli küçük bırakmaktır; insan "ben vârisim" der, ama mirasın edebini taşımazsa söz boş kalır—sübhanallah.

İsmail Hakkı Bursevi Hazretleri, *Ruhu'l-Beyan* tefsirinde bu hadisi şerh ederken muazzam bir inceliğe dikkat çeker. O'na göre buradaki "âlim" ifadesi, sadece malumatfuruş (bilgi yığınınına sahip) kimseleri değil, ilmiyle amil, irfan sahibi, "Rabbani" âlimleri kastetmektedir. Bursevi, "Bu rütbeyi hak edenlerin kimler olduğunu düşünmeye başladığımızda, ilk akla gelen kişilerin dini ilimlerle meşgul olan, ancak bu ilmi takva ile yoğuran kimseler olduğunu" belirtir.

Burada miras bırakılan "İlim" üç katmanlıdır:

1. **İlim-i Şeriat (Ahkam):** Helal ve haramı bilmek. Bu, toplumun nizamı için peygamberlerin getirdiği zahiri kanunlardır.

2. **İlm-i Hikmet (Esrar):** Eşyanın hakikatini, yaratılış gayesini kavramak.

3. **İlm-i Ledün (Marifet):** Doğrudan Hakk'tan kalbe inen, Hz. Hızır (a.s.) misali, özel ve vehbi bir ilimdir.

Gerçek varis, bu üç ilmi de heybesinde bulundurmaya gayret edendir, "Zülcenaheyn" yani "İki Kanatlı" olandır; hem zahiri hem batını mamur edendir. Sadece zahiri ilmi alıp kalbi katılaştıran, göklere yükselecek kanatlarından birini kesmiştir. Sadece batını sırları konuşup şeriatın ölçüsünü unutan ise, kanadı tutmayan bir kuşa benzer; uçar gibi görünse de yolda kalır

"O İlmî Alan Büyük Bir Pay Almıştır" Sırrı

Hadis-i şerifin sonundaki *"Kim o ilmi alırsa büyük bir pay almış olur"* ifadesi, mirasın bereketine işaret eder. Maddi miras bölündükçe azalır; bir babanın mirası evlatları arasında taksim edilince her birine düşen pay küçülür. Ancak Nübüvvet mirası (ilim ve ahlak), paylaşıldıkça çoğalır. Ne kadar çok kişiye ulaştırılırsa, o kadar bereketlenir. Varis, bu bereketin farkında olandır. O, ilmi kendine saklamaz; güneş gibi cömerttir, etrafını aydınlatırken ışığından bir şey eksilmez.

Nübüvvet ve Velayet Dengesi

Tasavvuf ve kelim kaynaklarımızda, "Veraset-i Nübüvvet" kavramı, "Velayet-i Ahmediye" ile de ilişkilendirilir. İmam-ı Rabbani (k.s.), nübüvvetin velayete nispetini, güneşin aynadaki görüntüsüne benzetirler. Nübüvvet asıldır, güneşin zatıdır; velayet ise o güneşin yansımasıdır.

- **Velayet-i Kübra:** Doğrudan Kur'an ve Sünnet'in caddesinden giden, araya hayal ve keşif perdelerinin girmediği, Sahabe mesleğidir. Bu yolda gidenler, "Veraset-i Nübüvvet" in tam hakkını veren "Asfiya" ve "Muhakkik" zümresidir.

Asfiya: Kalbi saf, niyeti halis, ilmiyle amel eden, sünnet-i seniyyeden milim şaşmayan.

Muhakkik: İnandığı davanın delillerini bilen, körü körüne değil görerek ve bilerek inanan, hakkı batıla karşı ilimle savunan.

- **Velayet-i Suğra:** Tarikat berzahında, seyr-u süluk, riyazet ve kerametlerle ilerleyen yoldur. Bu yol da haktır, ancak Nübüvvet verasetinin "Siddikiyet" makamı, Velayet-i Kübra'da tecelli eder.

Zahiri Verasetin Şartları: Sünnete İttiba ve Bid'atle Mücadele

İmam-ı Rabbani'nin Öğüdü: "Sünnet Olmadan Asla!"

Peygamber mirasına sahip çıkmanın birinci ve en önemli şartı, o mirasa yabancı madde karıştırmamaktır. Bir kuyumcu düşünün, saf altının içine bakır karıştırırsa, o altına "saf" diyebilir misiniz? İşte dine sonradan sokulan her türlü bid'at, hurafe ve uydurma, Nübüvvet mirasının saflığını bozan birer "bakır" mesabesindedir.

İmam-ı Rabbani (k.s.), *Mektubat* isimli şaheserinde: *"İşin umdesi, temeli, esası; Sünnet-i Seniyye'ye ittiba edip, beğenilmeyen bid'attan kaçınmaktır"* demektedir. Ona göre, tarikatların, zikirlerin, riyazetlerin tek bir gayesi vardır: Şariat-ı Garra-i Ahmediye'ye (Peygamber Efendimiz'in parlak şeriatına) tam teslimiyet.

Mektubat'ta geçen şu uyarı, varislik iddiasında bulunan herkesin kulağına küpe olmalıdır: *"Bir kimse, bid'at sahibine tazim eder (saygı gösterir) ise İslâm'ın yıkılmasına yardım etmiş olur"*. Varis, İslam binasının muhafızıdır; yıkıcıların destekçisi olamaz. Nakşibendi yolunun ve diğer hak yolların alamet-i farikası, Sahib-i

Şeriat olan Resulullah'a (s.a.v.) kıldan ince, kılıçtan keskin bir hassasiyetle uymaktır.

İmam-ı Rabbani, bid'at ile sünneti gece ile gündüze benzetir. *"Bid'atla amel etmek, zulmeti (karanlığı) artırmaktır; sünnetle amel etmek dahi, zulmetin azalmasına ve nurun artmasına sebep olur"*.

Bugün "modernlik" adı altında, "zamana uydurma" adı altında dinde yapılan her tahrifat, Peygamber mirasına bir saldırdır. Varis olan âlim, vaiz veya mümin; "Bu zamanda bu hüküm geçerli mi?" diyenlere karşı, "Kıyamete kadar bu miras bakidir ve biz onun bekçisiyiz" diyebilen kimsedir.

• Zahiri İttiba Örnekleri:

- Yeme-içme adabında sağ eli kullanmak.
- Eve girerken selam vermek.
- Ticarete yalandan sakınmak.
- Misvağı (veya diş temizliğini) ihmal etmemek.
- Gece namazına (Teheccüd) kalkmak.

Bunlar küçük detaylar gibi görünebilir, ancak İmam Rabbani'ye göre, bir sünneti ihya etmek (diriltmek), yüz şehit sevabına denktir. Çünkü unutulmuş bir sünneti yaşatmak, Nübüvvet kalesinde açılan bir gediği tamir etmek demektir.

İlim Talibi Olmanın Farziyeti

Mirası korumanın yolu, o mirası tanımaktan geçer. Bilmediğiniz bir hazineyi koruyamazsınız. *Ruhu'l-Beyan* tefsirinde ve hadis şerhlerinde belirtildiği üzere, *"İlim talep etmek her Müslümana farzdır"*.

Bu ilim yolculuğu, varisliğin olmazsa olmazıdır. Ebu'd-Derdâ (r.a.)'ın rivayet ettiği hadiste, ilim yolcusunun ayağının altına meleklerin kanatlarını serdiği, denizdeki balıkların bile ona istiğfar ettiği müjdelenmiştir. Neden? Çünkü o ilim yolcusu, kâinatın düzenini sağlayan "Vahiy" bilgisini taşımaktadır. Varis, ömrünün sonuna kadar "talebe" kalmayı şeref bilen kimsedir.

Batini Veraset ve Mana Aleminin Sırları

Fena-fir-Resul: Aşkta Yok Olmak

Zahiri itaat beden mirasıdır; batini itaat ise kalbin ve ruhun mirasıdır. O miras, sıradan bir itaatin değil, coşkun bir aşkın kapısından geçer: Fena-fir-Resul makamından.

Nedir Fena-fir-Resul?

Kelime manasıyla "Resul'de yok olmak" demektir. Ancak hakikati şudur: Kişinin kendi arzu, istek, heva ve heveslerini, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in istekleri, sünneti ve rızası içinde eritmesidir. "Benim canım böyle istiyor" değil, "Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem olsa ne yapardı? O neyi severdi?" diyerek yaşamaktır.

Bu makam, kuru bir taklitçilik değil, coşkun bir aşk halidir. Sahabe-i Kiram'ın "Anam, babam, canım sana feda olsun Ya Resulallah" sözü, bu makamın parolasıdır. Hz. Ömer'in (r.a.) *"Seni canımdan da çok*

seviyorum Ya Resulallah" itirafına ulaştığı an, imanının kemale erdiği ve hakiki veraset kapısının açıldığı andır.

Bu sevgi olmadan, yapılan ibadetler birer "şekil"den ibaret kalır. Fena-fir-Resul olan kişi, aynaya baktığında kendi nefisini değil, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ahlakının yansımaları görmeyi arzular.

Rüya, Keşif ve Ruhani Görüşme (Mana Alemleri)

Şifa-i Şerif ve İbnü'l-Arabî'nin eserlerinde, Peygamberimiz ile irtibatın vefatından sonra kesilmediği, "mana alemleri"nde, rüyalarda ve keşiflerde devam ettiği anlatılır. Bu konu, düz aklın almayacağı, ancak "kalp gözü" açık olanların tadacağı bir hakikattir.

Hadis-i şerifte: *"Beni rüyada gören, gerçekten beni görmüştür; çünkü şeytan benim suretime giremez"* buyrulmuştur. Bu hadis, varisler için büyük bir müjdedir. Mana aleminde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ile görüşmek, O'ndan talimat almak, O'nun rızasına nail olmak veya bir hatadan dolayı O'nun tarafından ikaz edilmek, tasavvuf tarihinin en canlı realitelerinden biridir.

İbnü'l-Arabî ve Varislerin Payı

Muhyiddin İbnü'l-Arabî (k.s.), varislerin Peygamber'in risaletinden manevi bir pay aldıklarını belirtir. Bu pay, yeni bir şariat getirmek (haşa) değil, mevcut şeriatı korumak, tebliğ etmek ve ümmetin manevi sorunlarına çözüm bulmaktır. Rüyada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi gören ve O'ndan manevi feyz alan zatlar, bu ümmetin "manevi muhafızları"dır.

Bir Varisin Yolculuğu: Mevlana Halid-i Bağdadi Örneği

Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleri'nin hayatı, manevi verasetin ve görevlendirmenin en çarpıcı örneklerinden biridir. Süleymaniye'de büyük bir âlim iken, manevi bir işareti takip ederek Hindistan'a, Abdullah-ı Dehlevi Hazretleri'nin kapısına gitmiştir. Orada, nefis terbiyesi için dergahta su taşımış, temizlik yapmıştır.

Bu çileli yolculuğun sonunda kendisine emanet edilen, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden silsile yoluyla gelen "Cübbe", sadece bir kumaş parçası değil, bir "İrşad ve Veraset" sembolüdür. O cübbe, bugün dahi elden ele, gönülden gönüle taşınan bir "hizmet" bayrağıdır. Bu olay bize gösteriyor ki, veraset sadece kitaplardan okuyarak değil, "sadırdan sadıra" (göğüsten göğüse), mürşitten müride aktarılan bir nurdur.

Meşrep Farklılıkları: Muhammedî Meşrep

Tasavvufta "Meşrep" (su içilen yer, mizaç, yol) kavramı vardır. Kimi veli "Musevi Meşrep" olur; celalli, heybetli, tavizsizdir. Kimi veli "İsevi Meşrep" olur; şefkatli, merhametli, tecrit ehlidir. Ancak varislerin en kamili, "Muhammedî Meşrep" üzere olmalıdır.

Muhammedî Meşrep Nedir?

"Camiü'l-ezdzad" yani zıtları bünyesinde cem eden, dengeleyen meşreptir.

- Hem celalli (haksızlık karşısında), hem cemalli (mazlum karşısında).
- Hem "Halvet" (Allah ile beraber), hem "Encümen" (Halk içinde).

- Hem dünyayı imar eden, hem ahireti mamur eden.
- Gece abid (ibadet eden), gündüz mücahit.

Tam varis, işte bu dengeyi kuran kimsedir. Dağlara çekilip toplumdan kopmak Muhammedî bir tavır değildir. Aksine, pazarda, çarşıda, mecliste bulunup, halkın derdiyle dertlenmek, yetimin başını okşamak, ama kalbini bir an bile Allah'tan ayırmamak; işte hakiki veraset budur.

Sözü, Rabbimizin kelimasına, Fâtır Suresi'nin 32. ayetine bırakalım. Rabbimiz bu "Veraset" meselesini, yani peygamber mirasını kimlere emanet ettiğini şöyle beyan buyuruyor:

(Burada ayetin başını okuyalım)

“Summe evrasnel kitâbellezîn-estafeynâ min ibâdinâ...”

Meali: "Sonra Biz, o Kitab'ı kullarımızdan süzüp seçtiklerimize miras kıldık..."

Bakın, Rabbimiz **"Miras kıldık"** buyuruyor. Ve bu mirasçıları üç sınıfa ayırıyor. Şimdi bu üç sınıfın Kur'an'daki isimlerini ve hallerini tek tek inceleyelim:

1. Sınıf: Zâlimun li-Nefsih (Ayetin devamı): "...fe minhum zâlimun li-nefsih..."

"Onlardan kimi, nefsine zulmedendir." Yani; mirası kabul etmiştir, müslümandır ama günah işleyerek, emirleri terk ederek kendi nefsine yazık edendir. Miras sandığının üzerinde oturur ama içini açıp da o nurdan hakkıyla istifade edemez.

"Nefsine zulmeden", Allah'ın emirlerini terk edip yasaklarını işleyendir. Bu zulüm, sadece "büyük günah" diye bilinen şeylerle sınırlı kalmaz; insanın kalbini karartan her şey de bu sınırın içine sokabilir: kibir, haset, kırıcı dil, hakkı ertelemek, merhameti azaltmak.

Bu yüzden verâset yolunda ilk uyanış şudur: Biz, kendi kusurumuzu başkasının kusurundan önce görmeye başlarız; çünkü nefsine zulmeden, önce kendine zarar verir; elhamdülillah bu fark ediş bir rahmettir.

Bu sınıfın en büyük hastalığı "normalleştirme"dir: Günahı küçük görmek, ibadeti ertelemeyi alışkanlık yapmak, kalpteki sertliği "ben buyum" diye sahiplenmek.

Kur'an bu sınıfı dışlamaz ama uyarır: Miras verilmiştir; fakat mirasa layık olma çabası kesilirse miras insana yük olur.

Bizde bu hal belirdiğinde, yapılacak ilk şey "kendimizi suçlayıp bitirmek" değil; tövbe ile yeniden yönelmektir; çünkü ayetin dili zaten dönüşü çağırır.

2. Sınıf: Muktesid (Ayetin devamı): "...ve minhum muktesid..."

"Onlardan kimi, orta yolu tutandır." Yani; haramdan kaçan, farzı yapan ama "Bana bu kadarı yeter" deyip kenara çekilendir. Ne çok ileri gider, ne geri kalır. İdare eder, mirası korur ama onu çoğaltıp ümmetin derdine derman olmakta yavaş kalır.

Bu sınıf, en çok "mücadele" ile tanınır: Nefis ister, insan tutar; dil kaymak ister, insan toparlar; göz dağılmak ister, insan indirir.

Bu hal çok kıymetlidir; çünkü orta yol, kalbin istikametidir. Sağdan-soldan savrulmaya karşı bir dengedir; sübhanallah, denge kolay bir şey değildir.

Bu sınıfın tehlikesi ise şudur: "Ben zaten kötülük yapmıyorum" diyerek hayırda ilerlemeyi bırakmak. Oysa ayet, orta yolu bir durak gibi zikreder; nihai hedef gibi değil. Bu yüzden orta yol ehlinin duası şöyle olmalıdır: "Allahü Teala bizi orta yolda tutmakla bırakmasın; hayırlarda öne geçmeye de yöneltsin"; elhamdülillah.

3. Sınıf: Sâbikum bil-Hayrât (Ayetin devamı): "...*veminhüm sâbikum bilhayrâti biizni-İlâh...*"

"*Onlardan kimi de Allah'ın izniyle hayırlarda öne geçendir.*" İşte sohbetin başında bahsettiğimiz "Asfiya" ve "Muhakkikîn" zümresi bunlardır! Onlar durmazlar, yorulmazlar ve en önde koşarlar.

Bu sınıfın kalbi şükre yakın olur; çünkü başarıyı kendinden bilmez. Neml 27/16'da Hz. Süleyman aleyhisselam'ın "Bu apaçık bir lütuftur" demesi, bu şükür çizgisinin bir örneği gibidir. Verese olmak isteyen kalp de, küçük bir hayra bile "lütuf" gözüyle bakar; lütuf gören kalp, nimeti korur; elhamdülillah.

Demek ki bu sınıfın alameti iki şeydir: Çok gayret + çok tevazu; gayret var, çünkü hayırda yarışıyor; tevazu var, çünkü "izn-i ilâhî"yi görüyor.

Bazı rivayet açıklamalarında "âlimin âbide üstünlüğü dolunayın yıldızlara üstünlüğü gibidir" benzetmesi geçer; bu benzetme, verâsetin "aydınlatma" tarafını anlatır. Aydınlatmak, insanları kendimize bağlamak değil; Allahü Teala'ya yöneltmektir; yani ışık kendine çekmez, yolu gösterir.

Bu yüzden "hayırlarda öne geçen" halin en belirgin işareti, başkalarını küçültmeden hayrı çoğaltmaktır; elhamdülillah. Hayırlarda yarışmak, insanlarla yarışmak değil; "düne göre bugün"le yarışmaktır. Bugün daha temiz bir dil, daha helâl lokma, daha çok dua, daha çok istigfar, daha çok merhamet.

Burada bir sır var: Aynı "miras" içinde bile hâller farklı; demek ki verâsetin kapısı herkese açık, fakat verâsetin hakkı herkesin elinde aynı miktarda açılmıyor.

Ayetin sonu ise en büyük müjdedir: "...*zâlike hüve-lfaḍlü-lkebîr.*"

Meali: "İşte bu, (bu mirasçı kılınmak) en büyük lütuftur."

Dikkat edelim, Rabbimiz; "*Zâlimun li-nefsih*" diyerek nefsine zulmeden, günahkar olanı dahi bu ayetin içinde, bu mirasçıların arasında zikretti. Onu dışarı atmadı!

'Nefsine zulmeden' dahi mirasçı listesinden çıkarmayan Rabbimizin lütfu var karşımızda! Düşsek de, sürçsek de biz bu ailenin, bu mirasın bir parçasıyız. Mirasın sahibi Allah (azze ve celle)'dir, kulun dönüşüne rahmetle kapı açar; elhamdülillah.

Bu müjde, verâset yolunda yorulan kalbe ilaçtır. Hata ettiyse tövbe ile "*Zâlimun li-nefsih*" (nefsine zulmeden) olmaktan çıkalım, sadece kendimizi kurtarmak yetmez deyip "*Muktesid*" (orta yollu) olmaktan sıyrılalım ve hep beraber "*sâbikum bilhayrât*" (hayırda yarışanlar) safına, o Peygamber varislerinin ön saflarına doğru koşalım! Hedefimiz kusursuzluk iddiası değil; yola layık olma gayretidir.

Bu yolculuğun nihai menzili Hamd'dir. Devamındaki ayetlerde Kitab'a varis kılınanların son menzilde söyleyeceği hamd cümleleri zikredilir:

"Bizden tasayı gideren Allah'a hamdolsun. Rabbimiz çok bağışlayıcıdır, şükrün karşılığını"

eksiksiz vermektedir.” (Fâtır 35/34).

“O ki bizi lütfuyla sonsuza kadar kalınacak yurda yerleştirdi; orada bize ne yorgunluk dokunur ne bıkkınlık” mânası geçer (Fâtır 35/35).

Bu ayetler, dünya tasasının geçeceğini, emanetin tamamlanacağını ve rahmetin tecelli edeceğini gösterir. O hâlde düşsek de kalkarız; gevşesek de toparlanırsız; çünkü bu yolculukta gayretimiz boşa gitmez, Rabbimiz şükrün karşılığını eksiksiz verir. Biz, her toparlanışı ve her hayrı **“Allah’ın izniyle”** biliriz; elhamdülillah.

Burada kendimize bir söz daha verelim: Biz, bilmediğimizle kibirlenmeyeceğiz; bildiğimizle de gururlanmayacağız; çünkü ayet **“Allah’ın izniyle”** buyuruyor.

Biz, kendimizi “ehil” görerek değil; aczimizi bilerek, rahmete sığınarak, gayrete sarılarak yürüyeceğiz; elhamdülillah.

Ve biz, bu mirası kendimize saklamak için değil; önce kendi nefsimizi ıslah etmek, sonra insanlara fayda taşımak için isteyeceğiz; çünkü âlimlerin vârisliği “öğretmekle” ve “hizmetle” tamam olur.

Siyer Işığında Canlı Varis Örnekleri

"Peygamberlere nasıl varis olunur?" sorusunun cevabı bilgiden çok ameldedir. Bu cevabı en güzel verenler, o okulun ilk mezunları olan Sahabe-i Kiram'dır.

Hız. Ebû Bekir (r.a.): Sadakat ve Sıddıkiyetin Zirvesi

O, Nübüvvet sarayının baş veziri, "İkinin ikincisi", "Yar-i Gar" (Mağara Dostu). Sevr Mağarası'nda, Efendimiz (s.a.v.) ile baş başa kaldığında, **“Üzülme, Allah bizimle beraberdir”** (Tevbe, 40) hitabına mazhar olmuştur.

Hız. Ebû Bekir (r.a.), verasetin "fedakarlık" boyutudur. Tebük Seferi öncesi malının tamamını getirip Efendimiz'in önüne koyduğunda, **“Çoluk çocuğuna ne bıraktın ya Eba Bekir?”** sorusuna, tarihe altın harflerle yazılan şu cevabı vermiştir: **“Allah ve Resulünü bıraktım”**.

Maddi mirası reddedip, manevi mirasa (Allah ve Resulü'ne) talip olmak... İşte varisliğin bedeli budur. Hız. Ebû Bekir, sadece malını değil, aklını ve iradesini de Efendimiz'e teslim etmiştir. Miraç hadisesinde, müşrikler "Arkadaşın göklere çıktığını söylüyor, buna da mı inanacaksın?" dediklerinde, **“O söylüyorsa doğrudur”** diyerek "Sıddık" (Dosdoğru Doğrulayıcı) lakabını almıştır. Varis, peygamber sözüne "ama", "fakat", "lakin" demeden teslim olandır.

Mus'ab bin Umayr (r.a.): Lüksten Kefensizliğe Uzanan Varislik

Varis olmak, genç yaşta dünyayı elinin tersiyle itebilmektir. Mus'ab (r.a.), Mekke'nin en yakışıklı, en zengin, en pahalı parfümleri süren genciydi. Ailesi zengindi, hayatı lüks içindeydi. Ama o, Daru'l-Erkam'da Nübüvvet nurunu görünce, her şeyi sildi attı.

Annesi onu hapsetti, aç bıraktı, mirastan men etti. O, **“Anacığım, ben Muhammed'in (s.a.v.) dininden dönmem”** dedi. Medine'ye "İlk Öğretmen" (Muallim) olarak gönderildi. O, İslam'ın ilk diplomatı, ilk tebliğcisi, Medine'nin manevi fatihiydi. Bir yıl içinde Medine'de İslam'ın girmediği ev bırakmadı.

Uhud Meydanı'nda sancaktar iken şehit düştüğünde, üzerindeki cübbe başını örtse ayakları, ayaklarını

örtse başı açık kalıyordu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onun başında durdu, gözyaşları içinde şu ayeti okudu: "**Müminlerden öyle erler vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterdiler...**" (Ahzab, 23). Mus'ab'ın mirası, konforu terk edip davaya adanmaktır. "*Peygamberlere nasıl varis olunur?*" sorusunun cevabı, Mus'ab'ın kefensiz bedeninde saklıdır: Dünyadan vazgeçerek, ukbayı (ahireti) kazanmak.

Ehl-i Beyt ve İmam Ali (k.v.): İlimin Kapısı

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Ben ilmin şehriyim, Ali kapısıdır" buyurmuştur. Hz. Ali (r.a.), ilmin, hikmetin, belagatin ve cesaretin varisidir. O, Hayber'de "Yarın sancağı öyle birine vereceğim ki, o Allah ve Resulünü sever, Allah ve Resulü de onu sever" müjdesine nail olandır.

Varis, sadece seccade başında değil, Hayber kalesinin kapısında, Hendek'te, ilim meclisinde ve adalet kürsüsünde de Hz. Ali (r.a.) gibi durabilmelidir.

Verâsetin dili "ilim"dir; çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in beyanında peygamberlerin mirasının ilim olduğu bildirilir.

İlim talebinin nasıl bir bereket olduğuna dair hadiste şu müjde geçer: "Kim ilim öğrenmek için yola çıkarsa Allah ona cennet yolunu kolaylaştırır; melekler ilim talebesine kanat gerer..." anlamında bir teşvik yer alır. Bu rivayet, aynı zamanda "âlimlerin bağışlanması için gök ve yer ehlinin dua etmesi" gibi ifadelerle ilmin ümmet içindeki rahmet yönünü gösterir; yani verâset, göğe açık bir kapı gibidir—sübhanallah.

Bu yüzden verâset yolunda "bilmek" kadar "edep" gerekir; edep olmazsa ilim, nefsin elinde silaha döner.

Bâtînî yön: "kuş dili"nin bize söylediği

Neml 27/16'nın "**Bize kuş dili öğretildi**" cümlesi: Süleyman aleyhisselam kuşların yalnız ses ve hareketleriyle ifade ettikleri duygu ve eğilimlerini anlıyor; ayrıca o duyguları idare eden ilâhî yasaları da biliyordu.

Bu açıklama, bize bir bâtînî ders verir: Verâset, sadece "sözleri duymak" değil; sözün ardındaki hali okumaktır; insanın içindeki korkuyu, ümidi, kırıncılığı, aceleyi fark etmektir.

İnsanların kalbine dokunmak, onların "dilini" anlamayı gerektirir; bu dil bazen gözyaşıdır, bazen susmaktır, bazen öfkedir; verese olan kişi, bu dili okuyup rahmete kapı aralamaya çalışır—elhamdülillah.

Bu, tasavvuf ehlinin "hâl" diye söylediği çizgiye yakındır: Sözden önce hal konuşur.

Fâtır 35/32'nin "hayırlarda öne geçen" sınıfı, sadece çok iş yapan değil; işi Allah için yapan, kalbi diri tutan, hikmetle yürüyen kimsedir.

İşte bâtînî verâset budur: Kalpteki niyet, ihlâs, şükür, tevazu; bunlar yoksa dıştaki hayır bile zamanla sertleşir—sübhanallah.

Varis Olmanın Yol Haritası

Peki, biz aciz, günahkar kullar, bu devasa mirasa nasıl talip olacağız? Nereden başlayacağız? İşte tasavvuf büyüklerinin ve alimlerimizin bizlere sunduğu reçete:

1. **Niyet ve Talep:** Önce talip olmak gerekir. "*Ya Rabbi! Beni Habibinin mirasına layık eyle, beni O'nun yolundan ayırma, beni O'nun ahlakıyla süsle*" diye gece gündüz dertlenmek, dua etmek. İstemeyene verilmez.
2. **İlim ve Marifet:** Kur'an'ı sadece yüzünden okumak değil, manasını anlamaya çalışmak. Siyer-i Nebi'yi roman gibi değil, hayat rehberi olarak okumak. Öğrendiğimiz ayetleri ve hadisleri hayatımıza

uygulamak ve onları yaşamak.

3. **İttiba (Sünneti Yaşamak):** Hayatımızın her karesini Sünnet'e göre formatlamak. Tebessüm etmekten, öfkeyi yutmaya kadar her adımda "*Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem olsa ne yapardı?*" diye düşünmek.
4. **İhlas (Samimiyet):** "Desinler" diye değil, sadece Rabbi için yapmaktır.
5. **Muhabbet ve Salavat:** "Kişi sevdiği ile beraberdir". O'nu sallallahu aleyhi ve sellemi çokça anmak. Dilimizi Salavat-ı Şerife ile ıslatmak. Kalbimizde O'nun sallallahu aleyhi ve sellem sevgisini, dünya sevgisinin önüne geçirmek.
6. **Hizmet (Halka Hizmet Hakk'a Hizmettir):** Allah'ın kullarına hizmeti, Allah'a hizmet bilmek. Bir gönül yapmak, Kabe'yi imar etmek gibidir. İnsanların yükünü hafifletmek, Peygamber ahlakıdır.

Varisin Ahlakı ve Sorumlulukları (Usul ve Adap)

Miras, sadece bir hak değil, aynı zamanda omuzları çökerten bir sorumluluktur. Varisin, bu mirası taşıırken kuşanması gereken ahlak ilkeleri şunlardır:

Güzel Ahlakı Tamamlamak

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim" buyurmuştur. Varisin en büyük alameti, "Ahlak-ı Muhammediye" ile ahlaklanmasıdır.

Kuru kuruya "Ben varisim" demekle olmaz. İmam Gazali ve Kuşeyri, tasavvufu "Güzel ahlaktan ibarettir" diye tanımlarlar.

- **Hilm ve Şefkat:** Öfkesini yutan, insanları affeden, kusurları örten.
- **Cömertlik:** Rüzgar gibi esip geçen, verdiğini saymayan, "Sağ elin verdiğini sol el görmeyecek" düsturuna uyan.
- **Tevazu: "İzn-i ilâhî" şuurunu kaybetmemek** Yeryüzünde böbürlenerek yürümeyen, makam ve mevkisi arttıkça başı öne eğilen. Hizmette en büyük tehlike "görünmek"tir; görünmek isteği gelince ihlâs zedelenir. Bu noktada tekrar "Allah'ın izniyle" kaydı kurtarıcıdır: Hayırdan gelen muvaffakiyet bize ait değil; Allahü Teala'nın izniyle olur; o hâlde övünmek değil, şükretmek gerekir; elhamdülillah. Şükür çoğalınca hizmet tatlanır; tatlanınca insanlar daha kolay iyiliğe ısınır; sübhanallah, rahmet böyle yayılır.
- **Süreklî tövbe ve muhasebe** Muhasebe, kalbin pasını siler: Bugün dilimiz kimi incitti, bugün gözümüz nerede dağıldı, bugün hakkı nerede erteledik
- **Güven (Emanet):** "El-Emin" sıfatını taşıyan. Müslüman, elinden ve dilinden diğer insanların emin olduğu kimsedir.

Kötü huylu, kibirli, insanları kıran, gıybet eden, haset eden bir kimse, sabahlara kadar zikir çekse de, binlerce cilt kitap okusa da Peygamber varisi olamaz. Çünkü miras, bilgi değil, "hal"dir. İlim, kalpte yumuşaklık doğurmuyorsa; merhameti artırmıyorsa; kibri kırmıyorsa; o zaman miras "yük"e dönüşür.

Tebliğ ve İrşad: Mirası Paylaşmak ve Çoğaltmak

Peygamberler "Tebliğ" sıfatıyla muttasıftır. Varisler de bu sıfatı taşımak zorundadır. "Emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker" (iyiliği emredip kötülükten sakındırmak), varisin asli görevidir.

Ancak bu tebliğ, kaba kuvvetle, insanları azarlayarak değil; "**Rabbini yoluna hikmetle ve güzel öğütlerle davet et**" (Nahl, 125) emri gereğince, Peygamber üslubuyla yapılmalıdır. Abdülkadir Geylani Hazretleri, evladına nasihat ederken şöyle der: "*Önce kendi nefsine öğüt ver, kendi nefsinizi düzelt! Sonra başkalarına öğüt ver.*"

Mum gibidir varis; yanar, erir ama etrafını aydınlatır. Kendi yanmayan başkasını yakamaz (aşk ateşine düşüremez). Hal dili, kâl (söz) dilinden daha tesirlidir.

Yetim, Öksüz ve Mazluma Sahiplenmek

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir yetimdi. O, "Yetimlerin Babası" idi. "*Ben ve yetimi kollayan kimse cennette şu iki parmak (işaret ve orta parmak) gibiyiz*" buyurarak, sosyal sorumluluğu mirasın merkezine koymuştur.

Varis, toplumun kanayan yarasıdır. Komşusu açken tok yatan, bu verasete ihanet etmiş sayılır. Maneviyat, sadece zikir halkasında değil; yetimin başını okşarken, fakirin sofrasına otururken, mazlumun hakkını savunurken yaşanır. Bugünün varisi, Gazze'deki, Afrika'daki, yanı başındaki mahalledeki mazlumun ahını duyan ve ona derman olmaya çalışandır.

Mana Aleminden Günümüze Yansımalar ve Pratik Reçeteler

Zamanın Ruhu ve Varislerin Rolü

İçinde bulunduğumuz ahir zamanda, fitnelerin yağmur gibi yağdığı, haramların "özgürlük" kılıfı altında sunulduğu, maneviyyatın maddeperestlik çarkları arasında ezildiği bir dönemdeyiz. Bugün Peygamber varislerine, her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır.

Verâseti "hayırlarda öne geçmek" diye okuduğumuzda, ilk hayır alanı en yakındır: evin içi.

Evde helâl hassasiyeti, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem merhameti ile sükutu tercih etmek veya dilde yumuşaklık, kırılganlığı büyütmemek, eşinin çocuğunun hakkı geciktirmemek; bunlar verâsetin pratikteki ilk adımlarıdır, çünkü varis olmak hayatın küçük yerlerinde görünür.

İnsanı "nefsine zulmeden" sınıfına düşüren şey bazen çok "büyük" görünen günahlar değil; evin içinde normalleşen kırıcı sözlerdir; kalp en çok evde sınanır. Peygamberlere vâris olmak, sadece "doğruyu bilmek" değil; doğruyu "edep ile söylemek"tir.

Ev, verâsetin mihenk taşıdır: Dışarıda güzel söz söyleyip içeride sertleşmek, mirası ikiye bölmektir.

Ev içindeki çaba, dışarıdaki çabanın temelidir.

Biz evde "orta yol"u sağlam tutarsak, Allahü Teala'nın izniyle hayırda öne geçmenin kapısı da açılır; elhamdülillah.

Verâset sadece mescidde değil; işte, pazarda, evrakta, sözleşmede, terazide görünür.

Kur'ân'ın "Kitab'a varis kılınma" lütfü, "hak yememe" ölçüsünü de taşır; çünkü emir-yasak dediğimiz şey hayatın içindedir.

İş hayatında küçük bir hileyi “kimse anlamaz” diye yapmak, nefsine zulmetmenin sessiz kapılarından; sübhanallah, bu zulmün ilk zararı bize döner.

Neml 27/16’da Hz. Süleyman aleyhisselam’ın verâseti “makam ve idare” boyutunu da içerir.

Buradan bize bir ders iner: Verâsetin bir yüzü de “adaletle idare”dir; aileyi idare, iş arkadaşlığını idare, sorumluluğu idare.

İdare derken kast edilen zulmetmek değil; ölçüyü ayakta tutmaktır; böyle olunca işimiz de ibadet kokar, elhamdülillah.

Bugün varis olmak;

- **Modern Putlara "La" Demek:** Makam, para, şöhret, ego, moda, beğenilme arzusu gibi modern putlara karşı "La ilahe illallah" kılıcını kuşanmaktır.
- **İstikamet Kerameti:** Bu zamanda en büyük keramet, istikamettir. Sünnet-i Seniyye'yi yaşamak, haramlardan kaçınmak, farzları eda etmek, yüz şehit sevabı kazandıracak kadar kıymetli bir cihattır.
- **Sanal Alemde Varislik:** Dijital çağda, klavye başında dahi "Mümin" ahlakını korumaktır. Gözünü haram görüntülerden sakınmak, dilini (ve parmaklarını) yalan ve gıybette kullanmamaktır.

Marifetname'den Gönül Dünyasına Bakış

Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, Marifetnamesinde gönül alemini şöyle tasvir eder: "*Gönül Allah'ın nazargâhıdır. Oraya dünya sevgisini, kini, nefreti koyma ki Sultan (Allah) oraya tecelli etsin*".

Varis, gönül evini temiz tutandır. Gönül Kabe'sindeki putları (nefsani arzuları) kırıp, orayı Tevhid nuruyla aydınlatandır.

Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) varis olmak, bir rütbe iddiası, bir "benlik" davası değil; aksine bir "hiçlik" ve "hizmet" davasıdır. Bu, "Ben oldum" demek değil, "Ben O'nun yolunda yok oldum" (Fena-fir-Resul) diyebilmektir.

Bu mirasa sahip çıkmak; O'nun davasını dava edinmek, O'nun derdiyle dertlenmek, O'nun sevgisiyle sevinmek, O'nun hüznüyle hüznlenmektir.

Seyyidimizden:

Hamd olsun, senalar olsun ki bizi Ümmet-i Muhammed yaptı; son Peygamber Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) ümmeti yaptı, O'nun sadıklarından etti.

Allah-u Teala bize öyle izzet, öyle ikram verdi ki; dedemiz Adem Aleyhisselam'dan son peygamber Muhammed (s.a.v.) Efendimiz'e kadar gelen bütün peygamberlerin ve iyi insanların bizi Allah-u Teala varisi kıldı. Tabii kelime büyük bir kelime ama kelimenin hakikati haktır. Çünkü insanın iyiliği, insanın güzel karakteri ancak peygamberden nasip olunca insanı Allah-u Teala'ya ulaştırır; Resulullah (s.a.v.) ve diğer peygamberler ram eyler.

Bir insanda iyi huy tam oturmuşsa, o iyi huyun sahibi kim, hangi peygamberse; o peygamberin nazarı ve nefesi vardır insan üzerinde.

Bir insan eğer hayalıysa, Allah-u Teala karşısında mahzunsu ve tövbe kapısına çok sıkı sarılmışsa;

muhakkak onda dedemiz Adem Aleyhisselam'dan bir nasip vardır. Biz buna veraset diyoruz. Bu kişi kibre kapılmamak, haya ve edebini kaybetmemek ve bir kadın için kendini feda etmemek şartıyla bu veraseti korur ve insanlara bu veraseti inkişaf eder.

Bir insan her yerde hakkı ifade ediyorsa ve hak için hazırlık yapıyorsa ve toplumları ateşten kurtarmak için çaba sarf ediyorsa; onda Nuh Aleyhisselam'dan bir nasip vardır.

Her peygamberin güzelliği, iyiliği muhakkak Ümmet-i Muhammed'den iyi insanlara nasip olarak kalır. Çünkü Allah-u Teala büyüktür, Alim'dir. Peygamberi kendi katına aldığı zaman mülkünü dünyada bırakır ve kim o peygamberin ameliyle amel ediyorsa, Allah-u Teala o mülkü ona ihsan eder. Çünkü Allah-u Teala ihsan etmeyi çok sever.

Kim cömertse, yemek yapmayı ve yemek dağıtmayı seviyorsa; onda İbrahimî bir nefes vardır (Aleyhisselam'dan). Bu kişi buna devam ettiği müddetçe Muhammed (s.a.v.) şefaâtçi, Hazreti İbrahim Aleyhisselam onun dostu ve kefilî olur.

Kim zalimin karşısında durabiliyorsa ve cesaretli hallerde bulunuyorsa; onda Musa Aleyhisselam'dan bir nispet, bir nasip vardır.

Kim edep ve hayasından, kadınlardan sakınıyorsa; onda Yusuf Aleyhisselam'dan bir nesep vardır.

Ama kim Allah-u Teala'ya, Allah Azze ve Celle üzerine hak söylüyorsa; o kesinlikle Muhammed'dendir (s.a.v.) ve Muhammed (s.a.v.) ondadır.

Yani yaptığınız eylemler, iyi eylemler, iyi davranışlar; muhakkak sizin peygamberlerin varisi olduğunuz ve o veraseti, bu iyi davranışlara devam ettiğiniz müddetçe ve davranışları mülkünüzü dönüştürdüğünüz müddetçe devam eder.

Tabii insan bazen de şöyle olabilir: Bir baba vardır çok zengindir, ölünce evlatlarına malını mülkünü bırakır. Onu hoyratça, nasıl ve nerede harcayacağını bilmez şekilde harcarlar ve günün sonunda hiçbir şey kalmaz. Bazı insanlar doğduğu zaman temizdirler, annesi babası temizdir, onu güzel yetiştirmişlerdir. Onlarda her peygamberin mülküne veraset adaydırlar. Ama onlar gençliğine yahut da zamanın kötülüklerine ya da kötü arkadaşları kendilerine seçtikleri zaman, kendi elleriyle o güzel miraslarını bırakır ve giderler.

O yüzden Rabbil Alemin Azze ve Celle, önce Resulullah (s.a.v.)'in ümmeti olma şükürünü eda etmeyi bize nasip etsin. Sonra dedemiz Adem'den, son Muhammed (s.a.v.)'e kadar gelen bütün peygamberlere şükranlarımızı sunmayı, onlara salat-ü selam etmeyi bize nasip etsin ve bizi onlara talipli eylesin.

Eğer bu halde bulunmaya devam edersek inanılmaz bir şekilde olgunlaşır, inanılmaz bir şekilde kendimizi Rabbime yakın görür ve hiç görmediğimiz haller üzerimizde zuhur eder.

Yani siz sanmayın Hazreti Ömer'i Hazreti Ömer yapan şey sadece dönüşüdür. Hayır, Hazreti Ömer dönüşünde sebat ettiği için Allah-u Teala Peygamber Muhammed (s.a.v.)'in dininde onu Musa Aleyhisselam'a benzetmiştir. Ebu Bekir Sıddık'ın dönüşü, onu İbrahim Aleyhisselam'a benzetmiştir.

Yani Resulullah (s.a.v.) diyor: "Ümmetimin alimleri Beni İsrail'in peygamberleri gibidirler."

Biz de inşallah Allah nasip edecek, hoş olacağız, güzel olacağız, güzel olmaya gayret edeceğiz. Peygamberleri hiç unutmayacağız ve onlara Allah için salat ve selam getireceğiz. O salat-ü selam'a,

Resulullah (s.a.v.)'e ettiğimiz salavatları kefil ve hak bırakacağız. Ve Allah-u Teala'nın bu hoşuna gidecek. Ve Allah-u Teala o gücüyle insanlardan, o peygamberlerden; bizim kötü huyumuzu alacak, onların iyi huylarını verecek ve bir sabah kalkmışız ki peygambere ait kelimeler, peygambere ait lütuflar ve peygambere ait kokular üzerimizde zuhur etmiş olur.

İnşallah siz sebat edin, siz akıllı olun. Siz dünyanın geçici olduğunu iyi bilin. Dünyaya bir defa geleceğinize kesinlikle iman edin. Nefsinize gem vurun. İnşallah Allah-u Teala'nın lütfu ve ihsanı üzerinizde hep olur ve daim olur. Ve siz peygamberlere varis olur ve bu verasette cömert davranırsınız. Allah-u Teala hem dünyanızı hem ahiretinizi mamur eder.

Dua:

Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli seyyidinâ Muhammed.

Bismillahirrahmanirrahim. Elhamdülillahi Rabbil Alemin.

Allahü Teala'ya hamdolsun; bize Kur'ân-ı Kerîm'i miras kıldı, Fâtır 35/32'de buyurduğu gibi bizi Kitab'a vâris olan kulları arasına kattı.

Allah (azze ve celle) bizi, nefsinde zulmeden hâlin karanlığında bırakmasın; bizi orta yolda sabit kılsın; sonra "Allah'ın izniyle hayırlarda öne geçenler" zümresine ulaştırsın.

Ya Rabbi! Bizi, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) ilim, irfan, hikmet ve ahlak mirasının hakiki varisleri eyle. Allah'ım! Bizi, Sahabe-i Kiram efendilerimiz gibi; sadık, fedakar, cesur ve teslimiyet ehli kıl. Hz. Ebû Bekir'in siddikiyetinden, Hz. Ömer'in adaletinden, Hz. Osman'ın hayâsından, Hz. Ali'nin ilminden ve cesaretinden hisseler nasip eyle.

Ya Rabbi! Bizleri Hakkı hak bilip Hakk'a ittiba edenlerden; batılı batıl bilip batıldan, bid'attan, hurafeden şiddetle kaçınanlardan eyle.

Bizi, hasetten, fesattan, kinden, kibirden, riyadan, şehvetin ve şöhretin, beğenilme arzusunun esiri olmaktan muhafaza eyle. Gönlümüzün her bir zerresini, Senin ve Resulünün sevgisiyle doldur. Bizi 'Fena-fır-Resul' makamına erdir, rüyalarımızda ve manevi alemlerimizde Habibinle müşerref eyle.

Ey Rabbimiz! Göğsümüzü ferahlat, işimizi kolaylaştır, dilimizdeki düğümü çöz ki sözümüzü anlasınlar, halimizi anlasınlar. Bizi, son nefesimizde iman ile, Kur'an ile, kelime-i şehadet ile ve Resulullah'ın (s.a.v.) güler yüzü ile huzuruna varmayı nasip eyle.

Ümmet-i Muhammed'in dertlerine deva, hastalarına şifa, borçlularına eda nasip eyle. Şu meclisimizi, günahlarımızın affına, manevi derecelerimizin artmasına, Veraset-i Nübüvvet şuuruna ermemize vesile kıl.

Evlerimizi huzur, kalplerimizi nur, işlerimizi bereketli kıl. Bizi nefsinde zulmedenlerden değil, Sünnet-i Seniyye'ye sınımsız sarılıp Asr-ı Saadet iklimini bugün yaşayanlardan eyle.

Bize ilmi sadece "bilgi" olarak değil, "amel" olarak, "edep" olarak, "hâl" olarak nasip eyle. Subhane Rabbike Rabbi'l-izzeti amma yesifun. Ve selamun ale'l-murselin. Velhamdülillahi Rabbi'l-alemin. El-Fatiha..."